

Que Boyer ens torni els diners

Jordi Fortuny

"Miguel Boyer diu que entrar a formar part de la moneda única tindrà més inconvenients que avantatges, que tindrà un enorme cost econòmic i social. No és l'únic que ho diu, ni tan sols el primer, però és el que té més penques."

El penediment de Miguel Boyer arriba tard. Qui fou el primer ministre d'Economia del govern socialista (poca broma) es dedica aquests dies a portar la contrària als seus antics companys de viatge en el tema de la moneda única europea. Boyer diu que entrar a formar part de l'euro tindrà més inconvenients que avantatges, que tindrà un "enorme cost econòmic i social". No és l'únic que ho diu, ni tan sols el primer, però és el que té més penques.

Miguel Boyer no va ser un ministre més, va ser una mena de superministre. Primer de tot va devaluar la pesseta, després va decidir expropiar l'imperi Rumasa a Ruiz Mateos, i va fer moltes més coses. Anava llançat, però la vida és imprevisible i un enamorament més exagerat de l'habitual el va fer renunciar al càrrec: la "filipina", Isabel Preysler, va poder més que la política. Boyer va deixar sol Felipe González al timó de la nau, però González el va perdonar. Tots el vam perdonar. Deixar *El País* per l'*Hola* de cop i volta té un cert mèrit.

Però Miguel Boyer no ho va deixar tot. No va deixar el poder, perquè poc després d'abandonar el govern va ser nomenat president del Banc Exterior, el principal banc públic. Del sou de ministre va passar al sou de president d'un gran banc, encara que els diners de la nòmina sortien del mateix lloc, de la butxaca dels contribuents. Era evident que els seus companys de parròquia no l'abandonaven només perquè fos un calces. La prova és que quan va cansar-se del Banc Exterior se'n va anar a la "privada", a gestionar els negocis de les germanes Koplowitz, tot just divorciades dels Albertos, i no va passar res. Ara és vice-president de Fomento, l'empresa de les Koplowitz, que té la seu a Barcelona.

La confiança dels seus col·legues de partit va quedar demostrada una altra vegada quan van elegir-lo per representar els interessos de l'estat espanyol en el comitè de savis europeus sobre la moneda única que va assessorar Jacques Delors, llavors president de la comissió europea. Membre-del-comitè-de-savis-sobre-la-moneda-única-europea. Cobrant una altra vegada de la butxaca dels contribuents...

Ara, Miguel Boyer ha canviat

d'idea per enèsima vegada. S'ha tret la camisa d'uropeista i s'ha posat la d'euroescèptic. Té tant dret com un altre a canviar d'idea, d'acord, però és que això d'en Boyer és un abús de confiança. Ha cobrat un sou com a ministre, com a president d'un banc públic, com a expert sobre la moneda única, per negar de tot això quan li passa una mosca davant del nas? Quan estava equivocac? Abans, quan cobrava dels contribuents? I ara que cobra de la "privada", té raó? Que ens torni els diners, doncs.

El canvi de Miguel Boyer fa tuf. Anar en contra del projecte de moneda única és apostar molt fort. Ara tots els governs i tots els bancs centrals estan a favor de la moneda única, i si aquest projecte fracassa els dirigents actuals quedaran en fals. Miguel Boyer haurà guanyat l'aposta. Serà un excel·lent candidat, per exemple, a governador de Banc d'Espanya, perquè no seria normal que continués sent governador Luis Ángel Rojo, que defensa la moneda única amb cos i ànima. Boyer ho faria millor, i li pagarem nosaltres el sou una altra vegada.

Miguel Boyer. Sense comentaris.